Ворота з райдугою арки.
Горби, луги, ліси, вівси.
Сутемрява і холод парку.
Будинок дивної краси.

Там липи в декілька обхватів
Справляють в сутіні алей,
В обійми кронами зілляті,
Свій двохсотлітній ювілей.

Вгорі — склепіння густолисте.
Внизу — лужок та квітники,
Що їх стежини променисті
Перетинають навпрямки.

Під липами, як в підземеллі,
Ні цятки світла день при дні,
І тільки отвором тунелю
Світліє вихід вдалині.

Та настає пора цвітіння,
І розливається навкруг
Квітучих лип разом із тінню
Невідворотний їхній дух.

Як не вдихай цей дух, ніколи
Не пощастить його збагнуть.
Він незбагненний, тільки бджоли
Збагнути можуть його суть.

Це він, проймаючи в ці миги
Всю душу, мов солодка дрож,
Становить зміст і тему книги
В оправі клумб та огорож,

Де на важких, загуслих вітах
Згори, крізь їхню непроглядь,
У воскових накрапах квіти,
Дощем запалені, горять.

1957